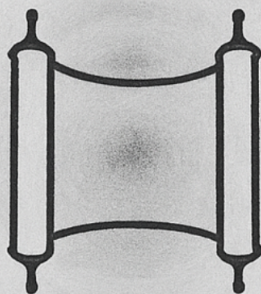

בס"ד

The Rebbe
Sichas Nun Beis
Parshas Noach

Dedicated To:

אילנה דבורה בת שרה מרים

May Hashem pour Shefa upon you

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Noach

משיחות שבת-פרשת נח, ד' מרחשון ה'תשנ"ב

From the talks of Shabbos Parshas Noach, 4th of Mar-Cheshvan, 1992.

Introduction

In this *Maamer*, the Rebbe unfolds a sweeping vision of the *avodah* of our generation through the prism of Parshas Noach — a time that represents the beginning of the year's tangible work after the lofty spiritual ascent of Tishrei. The *Maamer* reveals that the story of Noach, the flood, and the ark is not only a narrative of survival but a cosmic parable for the purification of the world and the preparation for ultimate redemption.

Each section of the discourse builds from the idea of a *cheshebon tzedek* — a truthful self-accounting — into the deeper understanding of what it means to live within a reality where “*Havayah Hu HaElokim*” is manifest: the full unification of transcendence and immanence. The Rebbe guides the listener to experience *teshuvah* not as remorse but as joyous ascent; not as struggle, but as the recognition that the work of history is already complete — all that remains is to open our eyes to the final *geulah*.

(א)

Shabbos Parshas Noach is a general Shabbos, being the first Shabbos in which the work of the six weekdays is completed that follow Shabbos Bereishis (which concludes and seals the festivals of the month of Tishrei, after which begins the main service within the world, heaven and earth and all their hosts).

This is emphasized in the name of the portion, “Noach,” meaning rest, tranquility of spirit, which is the aspect of cessation like a man who rests from his work, as it is written, “And He rested on the seventh day,” and its translation is “and He rested on the seventh day.”

That is, that in the name of the portion is emphasized the general theme of Shabbos.

The explanation of this: One of the reasons why Shabbos Bereishis is a general Shabbos—as our Rebbeim, the Nesi'im, said: “*Vi misstalt zich Shabbos Bereishis, azoy geit a gantz yohr*” (As one sets oneself on Shabbos Bereishis, so goes the entire year)—is because “from it are blessed all the days.”

שבת פרשת נח היא שבת כללית, להיותה השבת הראשונה שבה נשלמת העבודה דששת ימי המעשה שלאחר שבת בראשית (סיום וחיתום מועדי חג השבועות, שלאחר-כך מתחילה עקר העבודה בעולם, שמים וארץ וכל צבאם)

כמדגש בשם הפרשה: “נח”, מלשון מנוחה, נוחה – דרוחא, שהוא בחינת שביטה באדם השוכח ממלאכתו, וכמו-שכתוב “וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי” “וַיִּנַּח בְּיוֹמָא שְׁבִיעָא”

הינו, שבשם הפרשה מדגש כללות ענינו של יום השבת

וההסברה בזה: מהטעמים לכך ששבת “בראשית” היא שבת כללית, כפתגם רבותינו נשיאנו “ווי מיטשטעלט זיך שבת בראשית אזוי גייט א גאנץ יאר” (הנהגה דשבת בראשית נמשכת בכל השנה) – כיון שמנה מתברכין בזה יומין

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Noach

That is, from it are blessed all the days of the week—the first week of actual service in the world—which includes all the weeks throughout the year.

For in every week those same seven days repeat again and again, from Sunday until Shabbos—the seven days of the cycle that include the entire span of time.

From this it is understood that Shabbos Noach too is a general Shabbos, being the first Shabbos in which is completed the work of the six weekdays (of “the heavens and the earth were completed, and all their host”) of the first week, which includes all the weeks of the year.

Therefore, in it is emphasized the general theme of Shabbos, whose essence is rest—“Noach,” tranquility of spirit, cessation, like a man who rests from his labor.

Thus it follows that Shabbos Bereishis includes the service of all the days of the week (throughout the year) as it is in potential, whereas Shabbos Parshas Noach (after the service in actual performance during the six weekdays) includes and serves as a measuring stone for the service of all the days of the week (throughout the year) as it is in actuality.

ממנו מתברר כי כל הימים, כל ימי השבוע [=]
הראשון לעבודה בפעל בעולם, שבו כלולים גם ימי
השבוע דכל השבועות שבמשך השנה

שהרי בכל שבוע חוזרים ונשנים אותם שבועה
ימים, מיום ראשון עד יום השבת, שבעת ימי ההקף
הכוללים כל המשך הזמן

ומזה מובן שגם "שבת נח" היא שבת כללית -
להיותה השבת הראשונה שבה נשלמת העבודה
דששת ימי המעשה ("ויכלו השמים והארץ וכל
צבאם") דשבוע הראשון, שכולל כל השבועות
שבמשך השנה

ולכן מדגש בה כללות ענין השבת שענינו מנוחה,
נח, נחמא דרוחא .. שביתה באדם השובת
ממלאכתו

ונמצא, ששבת בראשית כוללת העבודה דכל ימי
השבוע (בכל השנה) כפי שהיא בכח, ושבת פרישת
נח (לאחר העבודה בפעל במשך ששת ימי
המעשה) כוללת ומהנה "אכן הבחן" לעבודה דכל
ימי השבוע (בכל השנה) כפי שהיא בפעל

(ב)

And it is necessary to explain also the connection and relation to the content of the weekly portion:

Among the ideas shared by the portions of Bereishis and Noach, in which the addition and superiority of Parshas Noach over Parshas Bereishis is emphasized, is the creation and existence of the world.

In Parshas Bereishis it tells about the creation of the world: “In the beginning G-d created the heavens and the earth,” “These are the generations of the heavens and the earth when they were created.”

ויש לבאר הקשר והשייכות גם לתכנה של פרישת
השבוע

מהענינים המשותפים לפרישיות בראשית ונח שבהם
מדגשת ההוספה והמעלה שבפרישת נח לגבי פרישת
בראשית - בריאת וקיום העולם

בפרישת בראשית מספר על בריאת העולם,
"בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ",
"אלה תולדות השמים והארץ בהבראם"

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Noach

And in Parshas Noach it tells of the promise (and oath) concerning the world's continued existence: "All the days of the earth... shall not cease," "This is the sign of the covenant which I give between Me and you for eternal generations; My rainbow I have set in the cloud, and it shall be for a sign of the covenant between Me and the earth."

And among the distinctions between them: In Parshas Bereishis it speaks about the perfection of the world (the world was created in its fullness) as it is from its creation by the Holy One, blessed be He.

Therefore, when the world descends from its proper state—as intended by the will of the Holy One, blessed be He—then the world cannot continue to exist, as is related at the end of Parshas Bereishis: "And Hashem saw that the evil of man was great upon the earth... and Hashem regretted... and Hashem said, I will erase..."

Whereas in Parshas Noach it speaks of the perfection of the world as it is from itself—that even in a lowly condition, there is given the power for refinement and purification of the world (through teshuvah).

Therefore, "When I bring a cloud over the earth" (when it will arise in My thought to bring darkness and destruction to the world), "and the rainbow will be seen in the cloud... and I will see it to remember the everlasting covenant" — this is the matter of the covenant made with Noach.

For through his service in refining and purifying the lowest world—lower than which there is none—there was created a "pleasantness of spirit," that the desire of the Holy One, blessed be He, in the creation of the world was fulfilled: that the Holy One, blessed be He, desired to have for Himself, blessed be He, a dwelling in the lowest realms.

In another style: In Parshas Bereishis the main emphasis is on the state of the world as it is from the higher intention (in potential).

ובפרשת נח מספר על ההבטחה (והשבועה) על קיום העולם, "עד כל ימי הארץ וגו' לא ישבתו", "זאת אות הברית אשר אני נותן ביני וביניכם גו' לדרת עולם את קשתי נותני בענן והיתה לאות ברית ביני וביין הארץ"

ומהחלוקים שביניהם – שבפרשת בראשית מדבר על שלמות העולם ("עולם על מלואו נברא") כפי שהוא מצד בריאתו על ידי הקדוש-ברוך-הוא

ולכן, כשהעולם יורד ממדרגתו כפי שצריך להיות מצד רצון הקדוש-ברוך-הוא, לא יכל להיות קיום העולם, כמספר בסוף פרשת בראשית "וירא ה' כי רבה רעת האדם בארץ גו' וינחם ה' גו' ויאמר ה' "אמחה וגו'"

ובפרשת נח מדבר על שלמות העולם כפי שהוא מצד עצמו, שגם במצב ירוד נתן כח לברור וזכור העולם ((על ידי התשובה

ולכן, "בענני ענן על הארץ" (כשתעלה במחשבה לפני להביא חשך ואבדון לעולם) "ונראתה הקשת" "בענן גו' וראיתיה לזכר ברית עולם גו'"

שהוא ענין הפרית ברית עם נח, שעל ידי עבודתו בברור וזכור העולם התחתון שאין תחתון למטה ממנו, נעשה "ניחא דרוחא", שנשלים רצונו של הקדוש-ברוך-הוא בבריאת העולם, שנתאנה הקדוש-ברוך-הוא להיות לו יתברך דירה בתחתונים

ובסגנון אחר: בפרשת בראשית מדגיש בעקר מעמד (ומצב) העולם כפי שהוא מצד הכוונה העליונה (בכח

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Noach

And in Parshas Noach the emphasis is mainly on the state of the world as it is from man's service (in actuality): that even in the lowest world—lower than which there is none, and even to the ultimate descent when “the earth was filled with violence”—there becomes a state of refinement and purification (and even purification to the point of purity): a new world.

(ג)

And more deeply: that through the service in actuality (in Parshas Noach) there is added a greater elevation relative to the state that is from creation (in Parshas Bereishis), as hinted at the end and seal of Parshas Bereishis regarding the virtue of Noach, “and Noach found favor in the eyes of Havayah.”

In the creation of the world it is written “In the beginning Elokim created the heavens and the earth,” thirty-two times “Elokim” is stated in the work of creation, that the creation of the world is by the Name Elokim, whose meaning is “Master of the ability and Master of all the powers,” which refers to the level of G-dliness relevant to the world, “Elokim” has the same numerical value as “the-nature.”

And also what is said further in the portion, “on the day that Havayah Elokim made earth and heavens” — this is in a manner that the Name Havayah is en clothed and concealed in the Name Elokim; that although the power of bringing-into-being is from the Name Havayah (Havayah as an expression of bringing into being), nevertheless the actual coming-into-being is through the enclothing of the Name Havayah in the Name Elokim; therefore the Name Havayah (the power of bringing-into-being) is not revealed in the created beings, and the revelation is from the Name Elokim alone.

ובפרשת נח מדגש בעקר מעמד ומצב העולם כפי שהוא מצד עבודת האדם (בפעל), שגם בעולם התחתון שאין תחתון למטה ממנו (ועד לתכלית הירידה "ותמלא הארץ חמס"), נעשה מעמד ומצב של ברור וזכור (ועד לטהרה) – עולם חדש

ובעמק יותר – שעלידי העבודה בפעל (בפרשת-נח) נתוסף עליו גדול יותר לגבי המעמד ומצב שמצד הבריאה (בפרשת בראשית), כמרמז בסיומה וחותמה של פרשת בראשית אודות מעלתו של נח, ונח מצא: "חן בעיני ה'":

בבריאת העולם כתיב "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ", ל"ב פעמים ביון "אלקים" נאמר במעשה בראשית 24 שבריאת העולם היא עלידי שם "אלקים", שפרשו "פעל הכולת ובעל הפחות כלם" 25, שקאי על דרגת האלקות השייכת לעולם, "אלקים" בגימטריא "הטבע" 26

וגם מה שנאמר בהמשך הפרשה "ביום עשות ה' אלקים ארץ ושמים" – הרי זה באפן שישם ה' מתלבש ומתעלם בשם אלקים, הנו, שאף שכת ההתהוות הוא משם ה' (ה' לשון מהנה 27), מפל מקום, ההתהוות בפעל היא עלידי ההתלבשות בשם ה' בשם אלקים, ולכן, שם ה' (כח ההתהוות) אינו מתגלה בהנבארים, והגלוי הוא משם אלקים בלבד.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Noach

And the innovation, that through the service of Noach — that he “found favor in the eyes of Havayah” — is that through this there is revealed in the world (which was created through the enclothing in the Name Elokim) the Name Havayah that is above the world; that in the very reality of the world as created by the Name Elokim the Name Havayah is revealed (as it is written “and the truth of Havayah is forever”), and even to the point that it is recognized openly that “Havayah is the Elokim,” that also the contraction and concealment (Elokim) is in truth the Name Havayah, through this that the revelation of the Name Havayah is revealed and penetrates the reality of the world that was created by the Name Elokim.

And then there is drawn and revealed a level higher yet in the Name Havayah (the higher Havayah), and it adds and goes from elevation to elevation, as explained in the matter of the seven times “Havayah is the Elokim” that we say at the end and seal of the Ne’ilah prayer of Yom Kippur.

(ד)

And it may be said that this idea—that in the world created through the Name Elokim the Name Havayah is revealed—is alluded to in the content of Parshas Noach concerning the world’s enduring existence in the manner of “shall not cease,” and in the covenant of “My rainbow I have set in the cloud.”

“They shall not cease” — as explained in several places, that in the continuous operation of the world without change or interruption, such as the sun, the moon, the stars, and all the celestial spheres in their constant rotation (“they shall not cease”), there is recognized and revealed the infinite power that transcends the measure and limitation of the world.

For according to the measure and limitation of the world there would necessarily be change and interruption—but here is manifest the quality of “I, Havayah, have not changed.”

“My rainbow I have set in the cloud” — the rainbow comes from the reflection of the sun’s rays in the cloud; meaning, that even the cloud which rises from the earth (“and a mist went up

והחדוש שעל-ידי העבודה דנח – שמצא חן בעיני ה' – שעל-ידי זה מתגלה בעולם (שנברא על-ידי ה') (ההתלבשות בשם אלקים) שם ה' שלמעלה מהעולם, ה'נו, שבמצאות העולם כפי שנברא על-ידי שם אלקים מתגלה שם ה' (כמו-שכתוב "ואמת ה' לעולם"), ועד שנברא בגלוי ש"ה' הוא האלקים" 30, שגם הצמצום וההסתתר ("אלקים") הוא לאמתו שם ה', על-ידי זה שהגלוי דשם ה' מתגלה וחדר במציאות העולם שנברא על-ידי שם אלקים

ואז נמשכת ומתגלה דרגא נעלית יותר בשם ה' 3 (ה' דלעלא), ומוסיף והולך בעלוי אחר עלוי, כמבאר בענין ז' פעמים "ה' הוא האלקים" שאומרים בסיום וחזרתם תפלת נעילה דיום הכפורים 32.

ויש לומר, שענין זה שבעולם שנברא בשם אלקים מתגלה שם ה' מרמז בתכנה של פרשת נח אודות קיום העולם באפן ד"לא ישבתו", והברית ד"את קושתי נתיב בענן":

לא ישבתו – כמבאר בכמה מקומות שבהנהגת העולם באפן תמידי ללא שנוי והפסק, כמו השמש והירח והפוכים וכל הגלגלים בסיבובם התמידי ("לא ישבתו"), נבר ומתגלה כח האין סוף שלמעלה מהמדידה וההגבלה דהעולם

כיון שמצד המדידה וההגבלה דהעולם צריך להיות ("שנוי והפסק") – "אני ה' לא שנית"

ואת קשתי נתיב בענן – שהקשת היא מהשתקפות קרני השמש בענן, ה'נו, שגם הענן העולה מן הארץ ("ואד יעלה מן הארץ") נעשה מזובד עד שמשתקף בו האור דשמש

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Noach

from the earth”) becomes refined to the point that within it is reflected the light of the sun.

And these two ideas are connected with each other: the world’s endurance is emphasized through the rainbow, as it is written, “This is the sign of the covenant which I have established between Me and all flesh that is upon the earth.”

In this is hinted that in the very existence of all flesh upon the earth there is recognized and revealed the power of the One Who acts, Who vitalizes and renews it; and this is the concept of the Name Havayah, from the expression “mehavah” (bringing into being).

And even to the level of the Name Havayah that is above the world—“He was, He is, and He will be as one,” the essential Name—until the essential power in creation ex nihilo, from the very Essence of the Emanator, blessed be He, Whose existence is from His very Essence and is not the result of any prior cause, Heaven forbid.

Therefore, He alone, by His power and ability, creates something from absolute nothingness, that it be recognized in the physical being that its existence is the true existence.

(ה)

And it may be added that the elevation that is effected through the service in actuality (Parshas Noach) relative to the state and condition of the beginning of creation (Parshas Bereishis) is alluded to in Parshas Lech Lecha, which we begin to read at the Minchah prayer of Shabbos Parshas Noach, at the conclusion of the seven-day cycle of the first week of service within the world.

“Lech Lecha” (“Go for yourself”) indicates a true going, that is in incomparable distance from one’s previous place (state and condition), until through this one’s true level is elevated, as in the interpretation of “to the land that I will show you,” meaning “I will show and reveal you to yourself.”

The concept in this is that through the service in actual deed in the lower world, there is revealed the true being of each and every one of Israel, that in every state and condition (even when he is in a lowly world) he is bound and united with G-dliness.

וב' ענינים אלו קשורים זה לזה, שקיום העולם מדגש על-ידי הקשית, כמו שכתוב "זאת אות הברית אשר הקמתי ביני ובין כל בשר אשר על הארץ"

שבזה מרמז שבמציאותו של "כל בשר אשר על הארץ" נכר ומתגלה כח הפועל שמחיה ומחדש אותו, שזהו ענין שם הוי', מלשון מהיה,

ועד לשם הוי' שלמעלה מהעולם, "היה הנה ויהיה באחד", "שם העצם", ועד לכן העצמות שבהתהוות מאין ליש, ממהותו ועצמותו של המאציל ברוך הוא, שמציאותו הוא מעצמותו ואינו עלול מאיזו עלה, שקדמה לו חס ושלום,

ולכן הוא לבדו בכחו ויכולתו לברא יש מאין ואפס המוחלט ממש, שנכר ביש הגשמי שמציאותו הוא היש האמתי.

ויש להוסיף, שהעלוי שנעשה על-ידי העבודה בפעל (פרשת נח) לגבי המעמד ומצב שבהתחלת הבריאה (פרשת בראשית) – מרמז בפרשת לך לך, שמתחילים לקרא בתפלות מנחה דשבת פרשת נח, בסיום שבעת ימי ההקף דהשביעי הראשון לעבודה בעולם:

לך לך מורה על הליכה אמיתית שהיא באין-ערוך למקומו (מעמדו ומצבו) הקודם, ועד שעל-ידי זה מתגבית מעלתו האמתית, בהפירוש "אשר אראך", "אראה ואגלה אותך בעצמך".

והענין בזה – שעל-ידי העבודה בפעל בעולם התחנך ומתגלה מציאותו האמתית של כל-אחד ואחד מישראל, שבכל מעמד ומצב (גם בהיותו בעולם, גירוד) הרי-הוא קשור ומאוחד עם אלקות,

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Noach

Moreover, through his service he refines and purifies the world, drawing down and revealing G-dliness within it.

And it may be said that through this there is brought about a concept of movement (“going”) even within the level of G-dliness (so to speak), that the true unity of Havayah is revealed — that “Havayah is the Elokim,” that also the Name Elokim, which is connected with the creation of the world, its true being is the Name Havayah that is above the world.

(1)

According to what was stated above—that in the week of Parshas Noach is included the service of the entire year as it is in actual practice—it is understood that the holy Shabbos of Parshas Noach is the fitting time for an exact accounting (cheshbon tzedek) of the practical service of the new year, within which we already find ourselves: to examine every detail of the aspects of service of the six weekdays and of Shabbos (which includes all the days of the week of the entire year), in order to correct and complete all matters of practical service in absolute perfection.

And it may be said that making this spiritual accounting on Shabbos Parshas Noach, regarding the first week of practical service, must be in a manner corresponding to the nature of the service itself—whose essence and goal is to reveal within the world the level of G-dliness that transcends the world: “Havayah is Elokim.”

It should be noted that this concept is also emphasized in the service of teshuvah (following the preliminary cheshbon tzedek)—“Return, Israel, unto Havayah your G-d”—that teshuvah is in such a way that Havayah becomes your Elokim; and up to the perfection of teshuvah on Yom Kippur, whose conclusion and seal is in the proclamation of “Havayah is Elokim” seven times.

And accordingly, the cheshbon tzedek (spiritual accounting) is also conducted in a loftier manner, as will be explained further.

ולא עוד אלא ששל-ידי עבודתו מברר ומזכך את העולם וממשיך ומגלה אלקות בעולם.

ויש לומר, ששל-ידי זה נעשה ענין ההליכה גם בדרך האלקות (כביכול), שמתגלה אמתת הענין דאחדות הו' – ש"הו' הוא האלקים", שגם שם "אלקים" שקשור עם בריאת העולם, מציאותו האמתית היא שם "הו'" שלמעלה מהעולם.

על-פי האמור לעיל שבשבוע דפרשתנו כלולה העבודה דכל השנה בלה כפי שהיא בפעל, מובן, שיום השבת קדש פרשת נח הוא הזמן המתאים להשבון צדק של העבודה בפעל דהשנה הקדשה שנגמרים כבר בתוכה – לבחון כל פרטי עניני העבודה דששת ימי המעשה ודיום השבת (הכוללים כל ימי השבוע דכל השנה), על מנת לתקן ולהשלים כל עניני העבודה בפעל בתכלית השלמות.

ויש לומר, שעשיית החשבון צדק בשבת פרשת נח על השבוע הראשון של העבודה בפעל, צריכה להיות באפן המתאים לתכנה של העבודה בפעל – שעקרה ותכליתה לגלות בעולם דרגת האלקות "שלמעלה מהעולם", הו' הוא האלקים.

ולהעיר, שענין זה מדגש גם בעבודת התשובה (לאחר הקדמת החשבון צדק) – "שובה ישראל עד הו' אלקיך", שהתשובה היא באפן שהו' נעשה אלקיך, ועד לשלמות התשובה ביום הכפורים שסיומו וחותמו באמירת "ז' פעמים הו' הוא האלקים".

ובהתאם לזה, נעשה גם החשבון צדק באפן נעלה יותר, כדלקמן.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Noach

(ז)

By way of introduction: The general rule that “all Israel are presumed to be of upright character” applies primarily regarding one’s relationship to others (as we find in halachah concerning testimony and the like). However, regarding oneself, one should not rely on this presumption of uprightness; rather, he must examine from time to time his own state and condition through making a true spiritual accounting (cheshbon tzedek) about every detail of his conduct—in thought, speech, and deed—and accept upon himself to correct and complete those aspects that require repair and perfection.

The actualization and correction in deed pertains to and is connected with teshuvah (repentance). Although the essence of teshuvah is in the heart—as the halachic ruling of the Gemara states that through a thought of repentance one becomes a tzaddik, and even more so, a complete tzaddik—this is because the heartfelt contemplation of teshuvah includes, in potential, the future continuation into practical action (which is the essence).

This matter is emphasized even more strongly in teshuvah for matters between man and his fellow (in which the effect of Torah within the world is most manifest): one is never forgiven until he gives his fellow what he owes him and appeases him, as it is written, “He shall restore the stolen object that he stole.”

For example, in a subtle form of “theft,” when one was greeted (with “Shalom”) and did not return the greeting—“The robbery of the poor is in your houses.” Even if the reason he did not return it was because he was preoccupied with a mitzvah matter (and perhaps did not notice), and certainly had no intent to hurt his fellow, nevertheless, since in actuality his fellow’s spirit was diminished, he must appease and reconcile with him.

It should be noted that this matter can and should also be applied on Shabbos—especially since Shabbos is a time most conducive to increasing love and unity among Jews, as reflected in halachah regarding joining one’s fellow in a Shabbos meal, and emphasized as well in the Jewish custom of welcoming guests on Shabbos.

ובהקדמה: הכלל שכל ישראל בחזקת כשרות הוא (בעקר) בנוגע לחברו (כפי שמצינו להלכה בנוגע לעדות וכיוצא בזה), אבל בנוגע לעצמו, אין לסמוך על החזקת כשרות, אלא צריך לבחון (מזמן לזמן) מעמדו ומצבו על-ידי עשיית חשבון צדק בנוגע לכל פרטי עניניו במחשבה, דבור ומעשה, ולקבל על עצמו לתקן ולהשלים הענינים הדורשים תקון ושלמות, ועוד והוא העקר, לתקנם ולהשלימם. במעשה בפעל, שהמעשה הוא העקר.

עצמה והתקון במעשה בפעל נוגע ושייך לתשובה, דאף שעקר התשובה בלב, ובהפסק-דין בגמרא שעל-ידי הרהור תשובה נעשה צדיק (ויתרה מזה: צדיק גמור), הרי-זה מפני שההרהור תשובה שבלב הוא באופן שכולל (בכח) ההמשך שלאחר-כך עד (למעשה בפעל) שהוא העקר.

וענין זה מדגיש יותר בתשובה על ענינים שבין אדם לחברו (שבהם מדגיש יותר פעלת התורה בעולם) – שאינו נמחל לו לעולם עד שיתן לחברו מה שהוא חייב לו וירצהו, כמו שכתוב “והשיב את הגזלה אשר גזל”.

ולדגמא בגזלה בדקות, שנתן לו (שלום) ולא החזיר (שלום) – “גזלת העני בבת-יכם”. גם כשהסבה שלא החזיר לו שלום היא מפני שהיה עסוק וטרוד בענין של מצוה (ויתכן שגלגל זה לא הבחין בו), ובנדאי שלא התכונן לפגוע בו חס ושלום, מכל-מקום, כיון שבפעל היתה לחברו נפילת רוח, צריך לפיסו ולרצותו.

ולקעיר, שענין זה יכול (וצריך) להיות גם ביום השבת, ובפרט שיום השבת הוא זמן המכשיר ומסגל ביותר להוסיף באהבת ישראל ואחדות ישראל, כפי שמצינו בהלכה לענין השתתפות בסעודה עם חברו ביום השבת, ומדגיש גם במנהג ישראל דהכנסת אורחים ביום השבת.

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Noach

And since the cheshbon tzedek is conducted by scrutinizing the particulars of his matters, and striving and engaging in their correction in actual deed—behold, at the time of action he is in a state of measure and limitation, in proportion and relation to the measure and limitation of the particulars he lays out and works to correct, each detail according to its matter.

There is a higher manner: instead of probing his deeds, he elevates himself to a higher level and world—to be set entirely in prayer and Torah, etc.—and as a matter of course the undesirable matters are pushed away and nullified, for a little light dispels much darkness, and certainly abundant light.

However, in that manner the correction and perfection of the individual matters is not emphasized, since he is not occupied with them.

The true perfection is to join both advantages together: the cheshbon tzedek—correcting and perfecting the particulars by engaging with them—done from within a movement of elevation to a higher level.

One draws it down and reveals it within the measure and limitation of each particular according to its matter, in a manner fitting the higher level—

along the lines of, and in accordance with, the drawing and revelation of the Name Havayah within the Name Elokim, effected by the service in actuality in Parshas Noach.

It may be added that this also addresses negating feelings of pain or bitterness resulting from the cheshbon tzedek (when he sees matters needing correction).

For what he feels primarily is not the lack in the particulars, but the movement of elevation to a higher level, to draw it down and reveal it within his particular matters.

More deeply: he senses that the intent of the descent to a state requiring correction is for the sake of the perfection brought about through teshuvah.

ובכיון שהחשבון צדק הוא באפן שמפשפש בפרטי עניניו, ומשתדל ועוסק בתקונים במעשה בפעל – הרי הוא (בשעת מעשה) במעמד ומצב של מדידה והגבלה, לפי ערך וביחס להמדידה וההגבלה דפרטי עניניו שמניח ועוסק בהתקון שלהם, כל פרט ופרט לפי ענינו.

וישנו אפן נעלה יותר – שתמורת הפשפוש במעשיו הריי הוא מתעלה לדרגא ועולם נעלה יותר, להיות מנח לגמרי בתפלה ותורה כו', ובדרך ממילא ידחו ויתבטלו הענינים הבלתי־רצויים, כי מעט אור דוחה הרבה חשך, ועל אחת כמה וכמה הרבה אור.

אבל לאידך, באפן זה לא מדגש התקון והשלמות דהענינים הפרטיים, כיון שאינו מתעסק בהם.

והשלמות האמתית היא בחבור שתי המעלות יחד – שהחשבון צדק, התקון והשלמות דהענינים הפרטיים על־ידי ההתעסקות בהם, הוא מתוך תנועה של התעלות לדרגא נעלית יותר.

להמשיכה ולגלותה בהמדידה וההגבלה דכל פרט ופרט לפי ענינו, שיהיה באפן המתאים לדרגא – העליונה

על־דרך ובדגמת ובהתאם להמשכה והגלוי דשם הו' בשם אלקים, שנעשית בעבודה בפעל בפרשת נח.

ויש להוסיף, שענין זה נוגע גם לשלילת רגש של צער ומרירות כתוצאה מהחשבון צדק (כשרואה) (שיש ענינים הצריכים תקון).

כיון שנוגש אצלו בעקר (לא הסרון שבענינים הפרטיים, אלא) תנועת ההתעלות לדרגא נעלית יותר, להמשיכה ולגלותה בעניניו הפרטיים

ובעמק יותר, שנוגש אצלו שפונת הנרידה למעמד ומצב הדורש תקון היא בשביל השלמות שנעשית על־ידי התשובה.

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Noach

Through this, the strength of a Jew's bond with the Holy One, blessed be He, is revealed in actuality even when he is in a low state—

שְׁמִתְגַּלְגָּה בְּפֶעֶל תְּקוּף הַהִתְקַשְׁרוֹת שֶׁל יְהוּדֵי עַם
הַקְדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא גַם בְּהִיּוֹתוֹ בְּמַצָּב יְרֹד

along the lines and likeness of the perfection of the Name Havayah when it is drawn and revealed in actuality even within the contraction and descent of the Name Elokim.

עַל-דִּרְךָ וּבְדִגְמַת הַשְׁלֵמוֹת דָּשִׁם הוּנִי' בְּשִׁנְמִשְׁךָ
וּמִתְגַּלְגָּה בְּפֶעֶל גַּם בְּהִצְמָצוֹם וְהִרְיָדָה בְּשֵׁם אֱלֹקִים

Therefore, the cheshbon tzedek and the teshuvah are done with a feeling of joy and delight.

וְלָכֵן, בְּעֵשֶׂה הַחֲשׁבוֹן צֶדֶק וְהַתְּשׁוּבָה מִתּוֹךְ רִגְשׁ שֶׁל
שִׂמְחָה וְתַעֲנוּג

(ח)

And this concept is also emphasized in the manner of service of Shabbos—the theme of Parshas Noach, rest and cessation, the day of Shabbos.

וְעִנְיָן זֶה מְדַגֵּשׁ גַּם בְּאִפְן הָעֲבוּדָה דְּיוֹם הַשַּׁבָּת –
הַתִּכּוֹן שֶׁל (פְּרָשָׁת) נֹחַ, מְנוּחָה וְשְׁבִיטָה דְּיוֹם הַשַּׁבָּת

The idea of the day of Shabbos—as it is written, “And the seventh day is a Shabbos to Havayah your G-d”—is that the Name Havayah is drawn and revealed within the Name Elokim.

עִנְיָנוּ שֶׁל יוֹם הַשַּׁבָּת – כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
שָׁבַת לַיהוָה" אֱלֹקִיךָ, שֶׁנִּמְשָׁךְ וּמִתְגַּלְגָּה שֵׁם הוּנִי' בְּשֵׁם
אֱלֹקִים

As explained in Chassidic discourses on the verse “And Elokim finished on the seventh day,” that the level and quality of the attribute of contraction and concealment of the Name Elokim ceased, and the revelation of the Name Havayah was drawn forth—“Shabbos to Havayah.”

וְכַמְבָּאָר בְּדְרוּשֵׁי חֲסִידוֹת בְּפֶרוּשׁ הַכָּתוּב "וַיִּכַּל
אֱלֹקִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי", שֶׁכָּלְתָה בְּחִינַת וּמִדְרַגַּת מַדַּת
הַצְמָצוֹם וְהַסְתָּר דָּשִׁם אֱלֹקִים וְנִמְשָׁךְ הַתְגַּלּוּת שֵׁם
"הוּנִי", "שָׁבַת לַיהוָה"

This concept is also reflected in the teshuvah of Shabbos—“Shabbos” shares letters with “tashuv,” return—that the teshuvah of Shabbos is teshuvah ilaah, higher teshuvah, which is with great joy.

וְעִנְיָן זֶה מְדַגֵּשׁ גַּם בְּהַתְּשׁוּבָה דְּיוֹם הַשַּׁבָּת, "שָׁבַת"
אוֹתִיּוֹת "תְּשׁוּבָה" – שֶׁהַתְּשׁוּבָה דְּשָׁבַת הִיא תְּשׁוּבָה
עֲלֵאָה שֶׁהִיא בְּשִׂמְחָה רַבָּה

For it is not in a manner of engaging with the negation and rectification of undesirable matters (the lower teshuvah, whose time is before Shabbos), but rather as an ascent to a higher level through engagement in Torah study—both the revealed and especially the inner dimension of Torah—with utmost perfection.

כִּינּוּ שֶׁאֵינָהּ בְּאִפְן שֶׁל הַתַּעֲסָקוֹת עִם שְׁלִילַת וְתַקּוּן
הָעִנְיָנִים הַבְּלָתִי רְצוּנִים (תְּשׁוּבָה תַּתְּמָה שְׁזִמְנָה לְפָנֵינוּ
יוֹם הַשַּׁבָּת), אֲלָא בְּאִפְן שֶׁל הַתַּעֲלוּת לְדִרְגָּה נִעְלִית
יֹתֵר, עַל-יַדִּי הַהִתְעַסָּקוֹת בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה (נִגְלָה
דְּתּוֹרָה וּבְמִיחָד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה) בְּתַכְלִית הַשְׁלֵמוֹת

In a manner of “union of spirit with spirit,” in a wondrous unification like no other—

בְּאִפְן שֶׁל "אַתְדַּבְּקוֹת רוּחָא בְּרוּחָא", בְּיַחֲוִד נִפְלָא
שִׁאֲיוֹן יַחֲוִד כְּמוֹהוּ

Moreover, that one's entire being is nullified and utterly absorbed in Torah—

וַיִּתְּרָה מִזֶּה, שֶׁכָּל מִצִּיאוֹתוֹ בְּטֵלָה וּמְכֻסָּה לְגִמְרֵי
בְּתוֹרָה

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Noach

similar to and reflecting the state that will exist in the future (which is related to Shabbos—the “day that is entirely Shabbos and rest for life everlasting”).

As Maimonides writes at the conclusion of his Mishneh Torah, that in that time “the occupation of the entire world will be only to know G-d,” when “the earth shall be filled with the knowledge of G-d as the waters cover the sea.”

It may be further added that on Shabbos Parshas Noach, the teshuvah in joy is emphasized even more—

for it follows immediately after the month of Tishrei, “rich in festivals,” during which we do not say Tachanun (from Erev Yom Kippur until the month’s end).

And when we begin saying Tachanun in the month of Marcheshvan (after Rosh Chodesh), we are not yet accustomed to it; and on a deeper level, the flow of the festivals still continues.

Therefore, the joy in the service of teshuvah (even in the lower teshuvah done before Shabbos) is emphasized all the more.

(ט)

The above is further emphasized regarding the cheshbon tzedek on Shabbos Parshas Noach of this year.

By way of introduction: since my revered father-in-law, the Rebbe, leader of our generation, testified that all aspects of the Divine service have already been completed—even the “polishing of the buttons”—and that we are standing ready (“stand all of you prepared”) to greet Moshiach Tzidkeinu,

it follows that the conclusion of the cheshbon tzedek—the true and just reckoning—made in our present days must be that the true and complete Redemption should come immediately, literally now!

More particularly: even when a person knows within himself that there are matters in his service requiring correction, this does not, Heaven forbid, contradict the Rebbe’s testimony that the work has been completed and we are ready to greet Moshiach.

על־דִּרְךָ וּבְדִגְמַת הַמַּעֲמָד וּמִצָּב דְּלַעֲתִיד לְבוֹא (שְׁשִׁיזָה לַיּוֹם הַשַּׁבָּת, לַיּוֹם שֶׁכָּלּוּ שַׁבָּת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים).

כְּמוֹ שֶׁפָּתַח הָרַמְבַּ"ם בְּסִיּוּם וַחֲוֹתָם סִפְרוֹ שֶׁבָּאוּתוֹ הַזֶּמֶן יִהְיֶה לְמִיד הַתּוֹרָה בְּאֶפֶן דְּכַמִּים (אִין מִים אֵלָא תּוֹרָה) לַיִם מְכֻסִּים.

וַיֵּשׁ לְהוֹסִיף, שֶׁבִּשְׂבַּת פְּרִשְׁת נֹחַ מִדְּגִשְׁת בְּיוֹתֵר הַתְּשׁוּבָה בְּשִׂמְחָה.

כִּיּוֹן שֶׁבָּאִים זֶה־עֲתָה מַחֲדָשׁ תִּשְׁרִי, הַמַּרְבֵּה בְּמוֹעֲדוֹת, שְׁאִין אוֹמְרִים תַּחֲנוּן (מַעֲרֵב יוֹם הַכַּפּוּרִים) עַד סִיּוּמוֹ שֶׁל הַחֲדָשׁ.

וּכְשֶׁמַּתְחִילִים לוֹמַר תַּחֲנוּן בַּחֲדָשׁ מַרְחֶשְׁוֹן (לְאַחֲרֵי רֹאשׁ־חֲדָשׁ) אִין רְגִילִים עֲדִין בְּאַמִּירַת תַּחֲנוּן (וּבַעֲמָק (יּוֹתֵר) – שְׁנִמְשָׁכַת עֲדִין הַשְּׁפָעַת הַמוֹעֲדִים.

וְלָכֵן, מִדְּגִשְׁת יּוֹתֵר הַשִּׂמְחָה שֶׁבַעֲבוּדַת הַתְּשׁוּבָה (גַּם בַּתְּשׁוּבָה תַּתָּאָה שֶׁלִּפְנֵי הַשַּׁבָּת).

וְהַדְּגִשָּׁה יִתְרָה בְּכָל־הַנִּזְכָּר־לְעֵיל בְּנוֹגַע לְחֻשְׁבוֹן צֶדֶק בְּשַׁבַּת פְּרִשְׁת נֹחַ בְּשָׁנָה זוֹ.

וּבַהֲקִדְמָה – שֶׁכִּיּוֹן שֶׁהָעִיד כְּבוֹד קִדְשֵׁת מוֹרִי וְחָמִי אֲדָמוֹ"ר נָשִׂיא דוֹרְנוּ שֶׁכָּבֵר סִיּוּמוֹ כָּל עֲנִינֵי הָעֲבוּדָה, כּוֹלֵל גַּם צְחָצוֹת הַכַּפְתּוּרִים, וְעוֹמְדִים מוֹכְנִים ("עֲמִדוּ הֵכֵן בְּלָכֶם") לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צִדְקֵנוּ.

הֲרִי, מִסְקִנַּת הַחֻשְׁבוֹן־צֶדֶק (חֻשְׁבוֹן צֶדֶק דּוֹקָא, חֻשְׁבוֹן אֲמָתִי) שֶׁעוֹשִׂים בְּיָמֵינוּ אֵלּוּ, הִיא, שֶׁתִּכָּר וּמִיד מִמֶּשׁ צְרִיכָה לְבוֹא הַגָּאֹלָה הָאֲמָתִית וְהַשְּׁלָמָה בְּפִעֵל מְשִׁיחַ!

וּבַפְּרָטִיּוֹת יּוֹתֵר: גַּם כְּשִׁיּוּדַע אָדָם בְּנִפְשׁוֹ מַעֲמִיד וּמִצָּבוּ שִׁישׁ אֲצִלּוֹ עֲנִינִים הַצְּרִיכִים תִּקּוֹן, אִין זֶה בְּסִתְיָרָה חֹס וְשָׁלוֹם לְעִדּוּתוֹ שֶׁל נָשִׂיא דוֹרְנוּ שֶׁכָּבֵר נִשְׁלָמָה הָעֲבוּדָה וְעוֹמְדִים מוֹכְנִים לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צִדְקֵנוּ.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Noach

For the collective service of the Jewish people throughout the generations, the work required during the time of exile in order to bring the Redemption—(for the Redemption depends on our deeds and service throughout the entire time of exile)—has already been completed and finished.

There is therefore absolutely no explanation for the delay of the Redemption.

Thus, even if an individual's personal service is still lacking during this time of delay for whatever reason, this is only a private matter that surely must be corrected and completed—but this in no way detracts from the completion of the collective service of the Jewish people, who stand ready for the Redemption.

Consequently, the correction and perfection of the individual is easier and with greater joy, knowing that the complete Redemption is coming immediately.

In other words, the collective of the Jewish people—who together form a single complete organism—stand in the condition of a fully whole person in all his 248 limbs and 365 sinews, both spiritually (corresponding to the 248 positive and 365 prohibitive commandments) and physically.

The individual deficiency is thus like a mild, external ailment in a particular limb, whose healing comes through an easy and quick remedy—

as it is written, “And he shall surely heal,” meaning that permission and power were given to the healer to heal—including, and especially, the healing effected through teshuvah—for “great is teshuvah, for it brings healing to the world.”

This healing is complete—not only from this point forward, but it even uproots the illness retroactively.

And if these words were true already in the time of my revered father-in-law, the Rebbe, leader of our generation, while he was alive in this physical world, how much more so now—after several decades have passed, more than forty years, of which it

פי, העבודה דכללות בני־ישראל במשך כל הדורות שצריכה להיות בזמן הגלות כדי לבוא להשלמות ההגאולה (שתלויה במעשינו ועבודתנו כל זמן מושג הגלות) נסתיימה ונשלמה.

ואין באר והסבר כלל על עכוב הגאולה.

ולכן, גם אם חסר בעבודתו של הפרט במשך הזמן שמתעכבת הגאולה מאיזו סיבה שתהיה, הרי־זה ענין פרטי שבודאי צריך לתקנו ולהשלימו.

אבל, אין זה גורע חס ושלום בגמר ושלמות מעשינו ועבודתנו דכלל ישראל שעומדים מוכנים לגאולה.

וכיון שכן, גם התקון והשלמות דהפרט היא בנקל יותר, ומתוך שמחה, בנדעו שתכף ומיד ממש באה הגאולה האמתית והשלמה.

ובסגנון אחר: כללות בני־ישראל שהם קומה אחת שלמה נמצאים במעמד ומצב דאדם שלם בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, הן ברוחניות (רמ"ח מצוות עשה ושס"ה מצוות לא־תעשה) והן בגשמיות.

והחסרון דהפרט הוא כמו מחוש או חלי קל וחיצוני באבר פרטי שתקונו על־ידי רפואה קלה ומהירה.

כמו שכתוב "ורפא ירפא", שנתנה רשות (וכח) לרופא לרפאות.

כולל ובמיוחד הרפואה שעל־ידי התשובה, שגדולה תשובה שמביאה רפואה לעולם.

ועד לשלמות הרפואה שהיא (לא רק מכאן ולהבא, אלא) עוקרת את החלי מלמפרע.

ואם הדברים אמורים בזמנו של כבוד־קדשת מורי וחמי אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דאין, על אחת כמה וכמה לאחרי שעברו כמה עשירות שנים, יותר מארבעים שנה שנתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמע.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Noach

is said, “G-d has given you a heart to know, eyes to see, and ears to hear.” (Devarim 29:3)

And all the more so in this year—5752 (1992)—whose acronym, following and in addition to the previous year 5751 (“It will be a year of wonders, I shall show you”), stands for “It will be a year of wonders in it,” meaning wonders in everything—“in everything, from everything, all”—(whose numerical value equals *kabetz*, ‘gather’), which includes all matters, especially the “wonders” of the true and complete Redemption, as it is written, “As in the days of your exodus from Egypt, I will show you wonders.” (Michah 7:15)

Especially after the first month of the year—Tishrei, whose letters spell *reishit* (“beginning”), which includes the entire year—has already been completed, and we now stand on the first Shabbos of the work of the world, when the general concept of Shabbos is emphasized, which is connected with the Redemption.

Particularly on Shabbos afternoon, the time of the third meal (*seudah shlishit*), which is associated with Yaakov, the third of the Patriarchs—corresponding to the third Redemption and the Third Beis HaMikdash (“On the third day He will raise us up, and we will live before Him”)—

and we prepare for the Torah reading “Lech Lecha... to the land that I will show you,” a command and empowerment to every individual and to the Jewish people as a whole—through Avraham, the first Jew (“one was Avraham”)—to go forth from exile to Redemption.

And in a manner of *Lech Lecha*—a double movement (“go to yourself”), implying both ascent and swiftness, until the ultimate fulfillment when “they shall fly with the clouds of heaven.”

Therefore, surely—surely!—all the appointed times have already passed, teshuvah has already been done, and now the matter depends only on Moshiach Tzidkeinu himself!

ועל אחת כמה וכמה בשנה זו – ה'תשנ"ב שהראשי תבות שלה (לאחר יבשה וספה לשנה שלפניה, ה'תשנ"א, היתה תהא שנת נפלאות ארצנו) היתה תהא שנת נפלאות בזה, ונפלאות בכל, בכל מכל כל (בגימטריא קבץ), שכולל כל הענינים בלם (נוסף לכה שהאות ב' היא אות השמוש לכל הענינים), ולכל לראש ובעקר הנפלאות והנאולה האמתית והשלמה, "פימי צאתך מארץ מצרים ארצנו". "נפלאות".

ובפרט לאחר ששכר נשלם החדש הראשון של השנה, "תשרי", אותיות "ראשית", שכולל כל השנה בלה, ועומדים ביום השבת הראשון לשלמות העבודה בעולם, שבו מדגש כללות ענין השבת. ששור עם הנאולה.

ובפרט יום השבת לאחר חצות, הזמן דסעודה שלישית הקשורה עם יעקב, שלישי שבאבות, בנגד גאלה השלישית ובית המקדש השלישי ("ביום"). (השלישי יקמנו ונחיה לפניו).

ומתכוננים להקראה בתורה: "לה לה... אל הארץ אשר אראך", צווי ונתינת כח לכל-אחד ואחד מישאאל ולכלל ישראל (על-ידי אברהם, היהודי הראשון, "אחד היה אברהם") ללכת מהגלות אל הגאלה.

ובאופן של הליכה כפולה ("לה לה") שרומז גם על מהירות ההליכה, שהשלמות בזה היא באופן ד"ערו". "עם ענני שמיא".

הרי בודאי ובודאי ששכר כלו כל הקצין, וכבר עשו תשובה, ועכשו אין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו!

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Noach

(י)

Following what was said above about a just accounting, and especially in connection with the Redemption, we should arouse added care and beautification in Kiddush Levanah, which is particularly related to the themes mentioned above, as follows.

By way of introduction: The world's continued existence—"day and night shall not cease" (after the Flood)—depends on the motions of the sun and the moon, which proceed with fixity and constancy as the Holy One, blessed be He, established at their creation: "Let there be luminaries in the firmament of the heaven to separate between day and night... and for festivals, and for days and years."

As we say in the blessing of Kiddush Levanah: "A statute and a time He gave them, that they not change their task." "Statute" is the fixed role—sun by day and moon by night; and "time" refers to the lunar cycle of 29 days, 12 hours and 793 parts, and the solar cycle of 365¼ days.

This includes the fixed order of the moon's renewal: it is not full all month, but reaches fullness mid-month, then diminishes until it disappears, and afterward returns and is renewed.

Upon this we recite the special blessing of Kiddush Levanah, and we explain the greatness of this elevation: our Sages said, "Whoever blesses the month in its time is as if he received the Divine Presence."

And as we say in Kiddush Levanah: "If Israel merited only to greet their Father in Heaven once a month, it would suffice... therefore we say it standing"—for in exile we are not privileged to see the Shechinah and are distant from receiving it.

But the renewal of the moon is a sign to Israel that they are destined to be renewed like it, to glorify their Creator in receiving the Shechinah; therefore when we bless the month in its time, which is a sign that we are destined to be renewed like it, it is as if we receive the Shechinah.

בְּהַמְשִׁיךְ לְהַנְזִיךְ לַעֲיֵל עַל חֲשׁבוֹן-צֶדֶק, וּבְמִיחָד בְּקִשּׁוֹר וּבְשִׁיכוֹת לְגָאֵלָה – יֵשׁ לַעֲזֹרָר עַל הוֹסְפָה בְּזִהְרֵי וְהַדּוֹר בְּקִדּוּשׁ לְבָנָה, הַשִּׁיף בְּיוֹתֵר לְתַכּוֹן הָעֲנִינִים הָאֲמֹרִים לַעֲיֵל, כְּדִלְקֻמּוֹן.

וּבְהַקְדָּמָה: קִיּוֹם הָעוֹלָם בְּאִפְסוֹ שֶׁ"יוֹם וּלְיָלָה לֹא יִשְׁבְּתוּ" (לְאַחֲרֵי הַמַּבּוּל) תְּלוּי בְּמַהֲלָךְ הַשָּׁמֶשׁ וְהַלְבָּנָה, הַהוֹלְכִים בְּקִבְיָעוֹת וּבְתַמִּיּוֹדִיּוֹת כְּפִי שֶׁקִּבְעַת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּתַחֲלֵת בְּרִיאָתָם, "יְהִי מְאוֹרוֹת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלַּיְלָה ..". וְלִמּוֹעֲדִים וְלִיָּמִים וְשָׁנִים.

וּכְפִי שְׁאוּמְרִים בְּכַרְפַּת קְדוּשׁ לְבָנָה: "חֵק וְזִמָּן נָתַן לָהֶם שְׁלֹא יִשְׁנוּ אֶת תַּפְקִידָם" – "חֵק" הוּא דָּבָר קְבוּעַ לַשָּׁמֶשׁ בַּיּוֹם וּלְיָרֵחַ בַּלַּיְלָה, וְ"זִמָּן" נָתַן לָהֶם, דְּהִנְנוּ זִמָּן סִיבּוּב גִּלְגָּל הַלְבָּנָה כַּכ"ט י"ב תַּשְׁצ"ג, וְסִיבּוּב גִּלְגָּל הַחֲמָה בְּשֵׁס"ה יוֹם וּרְבִיעַ.

כּוֹלֵל וּבְמִיחָד הַסֹּדֵר הַקְּבוּעַ דְּקִדּוּשׁ הַלְבָּנָה – שְׁאִינָה בְּמִלּוּאָה כָּל יְמֵי הַחֹדֶשׁ, אֲלֹא בְּאַמְצַע הַחֹדֶשׁ, וְהוֹלְכֵת וּמִתְמַעֲשֶׂת עַד שֶׁנִּשְׁעָלְמָת לַגְּמָרִי, וְאַחֵר כֵּךְ חוֹזֶרֶת וּמִתְחַדָּשֶׁת.

וְעַל זֶה מְבָרְכִים אֶת הַבְּרָכָה הַמִּיחָדָת דְּקִדּוּשׁ לְבָנָה, וּמְבָאֲרִים גְּדֹל הָעֲלוּי דְּקִדּוּשׁ לְבָנָה, כְּמֵאֲמַר רַבּוּתֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבָרְכָה: "כָּל הַמְּבָרֵךְ עַל הַחֹדֶשׁ בְּזִמָּנוּ כְּאֵלוֹ "מִקְבֵּל פָּנֵי שְׁכִינָה".

וּכְמוֹ שְׁאוּמְרִים בְּכַרְפַּת קְדוּשׁ הַלְבָּנָה: "אֲלֵמְלִי לֹא זָכוּ יִשְׂרָאֵל אֲלֹא לְהַקְבִּיל פָּנֵי אֲבִיהֶם שְׁבִשְׁמִים פַּעַם אַחַת בַּחֹדֶשׁ – דַּיִם ... הַלְכָּהּ נִימְרָנָהּ מַעֲמָד", לְפִי שִׁיִּשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָם אֵינָם זֹכִים לְרֹאוֹת פָּנֵי שְׁכִינָה וְנִחוּקִים מִקְבֻלָּתָהּ.

אֲבָל חֲדוּשׁ הַלְבָּנָה הוּא סִימָן לְיִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם עֲתִידִים לְהִתְחַדֵּשׁ כְּמוֹתָהּ לְפָאֵר לְיִצְחָרָם בְּמִקְבֵּל פָּנֵי שְׁכִינָה; וְלִזֶּה, כְּשֶׁאֲנוּ מְבָרְכִים עַל הַחֹדֶשׁ בְּזִמָּנוּ, שֶׁהוּא סִימָן שֶׁאֲנוּ עֲתִידִים לְהִתְחַדֵּשׁ כְּמוֹתָהּ – הֲרִי אֲנוּ כְּאֵלוֹ מִקְבָּלִים פָּנֵי הַשְּׁכִינָה.

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Noach

This is also one of the reasons we say in Kiddush Levanah, “David, king of Israel, lives and endures,” for his kingship is likened to the moon and is destined to be renewed like it.

And Knesses Yisrael will return to cleave to her Husband—the Holy One, blessed be He—like the moon that renews together with the sun, as it is said, “A sun and a shield is Hashem.”

Therefore we make rejoicing and dancing at the sanctification of the month—akin to wedding joy.

וְהוּא גַם מִן הַטְעָמִים שְׂאוּמְרִים בְּקִדּוּשׁ לְבָנָה "דָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל חַי וְקַיִם", שֶׁמְלָכוּתוֹ נִמְשָׁלֶת לְלְבָנָה וְעֵתִידָה לְהִתְחַדֵּשׁ כְּמוֹתָהּ.

וְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל תִּתְחַזֵּר לְהִדְבֵּק בְּבַעֲלָהּ שֶׁהוּא הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ-הוּא, כְּדִגְמַת הַלְבָנָה הַמִּתְחַדֶּשֶׁת עִם "הַשֶּׁמֶשׁ", "שֶׁשֶּׁמֶשׁ וּמָגֵן ה'".

וְלָכֵן עוֹשִׂין שְׂמֵחוֹת וּרְקִידִים בְּקִדּוּשׁ הַחֹדֶשׁ, כְּדִגְמַת שְׂמֵחַת נִשׁוּאִין.

(יא)

On a deeper level, in the style of the teachings of Kabbalah and Chassidus: The moon represents the Sefirah of Malchus, which “has nothing of its own,” receiving its light from the sun, the level of Ze’ir Anpin, the Name Havayah, from which the illumination of the Name Elokim is drawn — “a sun and a shield is Havayah Elokim.”

Accordingly, the changes in the light of the moon—its varying reception of the sun’s light—reflect the mode of drawing down and revealing the Name Havayah within the Name Elokim.

And in the time to come, when the blemish of the moon will be rectified and no diminution will remain, and “the light of the moon will be as the light of the sun,” there will be complete unity and revelation of the Name Havayah within the Name Elokim—“Havayah is Elokim.”

It can be said that the ceremony of Kiddush Levanah (after the moon wanes and renews) alludes to the entirety of our deeds and service throughout the time of exile—the “diminution of the moon”—through which we reach the ultimate Redemption, the “renewal of the moon.”

The intention in this is to make for Him, blessed be He, a dwelling place in the lower realms—that even in this lowest world, where His light is most concealed (created through the Name Elokim, corresponding to the diminution of the moon), His light, the essential Name Havayah, should be drawn and revealed.

וּבַעֲמֻק יוֹתֵר – בְּסִגְנוֹן דְּתוֹרַת הַקְּבִלָּה וְהַחֲסִידוּת: לְבָנָה – קָאִי עַל סְפִירַת הַמַּלְכוּת, שְׁלִיִּית לָהּ מִגְרָמָהּ כְּלוּם, וּמִקְבָּלֶת אוֹרָה מִהַחֲמָה, בְּחִינַת זְעִיר אֲנָפִין, שֶׁשֶּׁמֶשׁ הַיּוֹנָה, שֶׁמִּמֶּנּוּ נִמְשָׁךְ הַגְּלוּי בְּשֵׁם אֱלֹקִים, שֶׁשֶּׁמֶשׁ וּמָגֵן הַיּוֹנָה אֱלֹקִים.

וְעַל פִּי זֶה, הַשְׁנוּיִים בְּאוֹר הַלְבָנָה בְּאִפְּן קְבִלַת אוֹר הַחֲמָה מוֹרִים עַל אִפְּן הַהִמְשָׁכָה וְהַגְּלוּי דְּשֵׁם הַיּוֹנָה בְּשֵׁם אֱלֹקִים.

וְלַעֲתִיד לְבוֹא, שְׁתִּתְמַלֵּא פְּגִימַת הַלְבָנָה, וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ שׁוּם מַעוֹט, וְיִהְיֶה אוֹר הַלְבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה, יִהְיֶה שְׁלֵמוֹת הַיִּחוּד וְהַגְּלוּי דְּשֵׁם הַיּוֹנָה בְּשֵׁם אֱלֹקִים, הַיּוֹנָה הוּא הָאֱלֹקִים.

וַיֵּשׁ לֹוֹמֵר, שֶׁבְּקִדּוּשׁ לְבָנָה (לְאַחֵר שֶׁהוֹלֶכֶת וּמִתְמַעֲשֶׂת וְחוֹזֶרֶת וּמִתְחַדֶּשֶׁת) נִרְמַז כָּלִלוֹת מַעֲשֵׂינוּ וְעִבּוּדֵּנוּ כָּל זְמַן מִשְׁךְ הַגְּלוּת (מַעוֹט הַלְבָנָה) שֶׁעַל יְדֵי זֶה בָּאִים לְגֻאֲלָהּ הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלֵמָה (חִדּוּשׁ הַלְבָנָה).

שֶׁהַכּוֹנֵה בָּזָה הִיא לַעֲשׂוֹת לוֹ יִתְבָּרֵךְ דִּירָה בַּתְּחִתּוֹנִים, שֶׁגַם בְּעוֹלָם הַתְּחִתּוֹן שָׁאִין תְּחִתּוֹן מִמֶּנּוּ בְּעִנְיַן הַסִּתְרָה אוֹרוֹ יִתְבָּרֵךְ, מִצַּד בְּרִיאָתוֹ עַל יְדֵי שֵׁם אֱלֹקִים (עַל דֶּרֶךְ מַעוֹט וּפְגִימַת הַלְבָנָה), יִמְשָׁךְ וְיִתְגַּלֶּה אוֹרוֹ יִתְבָּרֵךְ, שֵׁם הַיּוֹנָה, שֶׁהוּא שֵׁם הַעֲצָם.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Noach

This is the fulfillment of “a dwelling for Him”—a dwelling for His Essence; and through this is brought about nachas ruach (“satisfaction of spirit”), for the desire of the Holy One, blessed be He, to have a dwelling in the lower realms is fulfilled.

(יב)

Based on the above, it is understood that when one makes a just accounting at the conclusion of the first week of the year’s work in the world—in the year 5752, “It shall be a year of wonders in it”—and concludes that the matter depends only on Moshiach Tzidkeinu himself (as mentioned above in section 9), this must be expressed by increased care and beauty in Kiddush Levanah, since “they are destined to be renewed like it,” in the true and complete Redemption through Dovid Malka Meshicha—“Dovid, king of Israel, lives and endures.”

More specifically: First and foremost—to be especially careful and make greater effort in Kiddush Levanah, wearing dignified and beautiful garments, in the street, and with a large multitude, “in the multitude of the people is the King’s glory.” This includes those places that until now have not been particular about this (since they live among the nations), including being careful regarding the time of Kiddush Levanah—where we find differences of custom: after three days from the molad, after seven days, or on Motzaei Shabbos if that night is before the tenth of the month.

But if it is after that time, we do not wait until Motzaei Shabbos, lest there be clouds for two, three, or four nights and the moon not be seen and the time pass—especially in countries where the skies are often covered with clouds, particularly in winter. In every place, one should act according to its situation, and where there is a question or doubt, one should follow the ruling of the local halachic authority.

And further—and primarily: Kiddush Levanah should be done with the special intention to hasten and bring about immediately the coming of Dovid Malka Meshicha, through increasing in request and yearning for the Redemption, as concluded in

שנעשה דירה לו יתברך, דירה לעצמותו, ועל ידי זה נעשה ניקחא דרוחא, כיון שנשלם רצונו של הקדוש ברוך הוא, שנתאנה להיות לו דירה (בתחונים) בפזר לעיל סעיף ב.

על פי זה מוכן, ששכשעושים חשבון צדק בסיומו של השבוע הראשון לעבודה בעולם בשנת ה'תשנ"ב, היתה תהא שנת נפלאות בה, ובאים למסקנה שאין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו (פזר לעיל סעיף ט) – צריך הדבר להתבטא בתוספת זהירות והדור בקדוש לבנה, "שהם עתידים להתחדש כמותה", בגאולה האמתית והשלמה על ידי דוד מלךא "משיחא", "דוד מלך ישראל חי וקיים".

ובפרטיות יותר: לכל לראש – להזהר ולהשתדל יותר בקדוש לבנה, בבגדים חשוכים ונאים, ברחוב ובקרב עם "הדרת מלך", גם באותם מקומות שעד עתה לא הקפידו על זה (מפני שדרים בין הגוים), כולל גם הזהירות בנוגע להזמן דקדוש לבנה – שמצינו בזה חלוקי מנהגים: אחר ג' ימים למולד, אחר ז' ימים למולד, ובמוצאי שבת, אם ליל מוצאי שבת הוא קדם י' בחדש.

אבל אם הוא אחר כך – אין ממתניין עד מוצאי שבת, שמא יהיו ב' לילות או ג' או ד' עננים ולא יראו הלבנה ויעבר הזמן, ובפרט במדינות שרגיל יותר שהשמים מכסים בעננים, ובפרט בימות החורף – ונהרא נהרא ופשטיה, ובכל מקום ומקום לפי ענינו (ובמקום שיש שאלה וספק – נעשו כהוראת רב מורה הוראה שעל אתר).

ועוד ועקר – קדוש לבנה מתוך פונה מיחדת למהר ולזרז ולפעל תכף ומיד ביאת דוד מלךא משיחא, על ידי ההוספה בדרשה ובקשה על הגאולה, כסיום וחזרת קדוש לבנה: "ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם אמן".

The Rebbe Sichas Nun Beis Parshas Noach

Kiddush Levanah: “And they shall seek Hashem their God and Dovid their king. Amen.”

(יג)

May it be His will that even before Kiddush Levanah of the month of Marcheshvan—and especially in this year, when both Marcheshvan and Kislev are full months, creating three complete months in a row (Tishrei, Marcheshvan, Kislev)—a strong beginning of the year’s completeness be established, symbolizing the perfection of the Jewish people who are destined to be renewed like the moon.

May the verse be fulfilled in us: “And they shall seek Hashem their God and Dovid their king—Amen,” through the coming of Dovid Malka Meshicha immediately, literally at once.

And simply—that immediately will be fulfilled the command that we read right then at Minchah time: “Go for yourself to the land that I will show you,” to our holy land, for “to your descendants I have given this land, from the river of Egypt to the great river, the Euphrates: the Kenite, the Kenizzite, and the Kadmonite,” the land of ten nations.

And within our holy land itself—to go and travel southward, toward Jerusalem, Mount Moriah, and there, to the site of the Mizbe’ach, whose place is precisely aligned.

And there we will perform before You, as You have commanded, in complete fulfillment of Your will—including the perfection of Kiddush Levanah, in a manner of receiving the Divine Presence—“to appear before G-d in Zion.”

And beyond this, “to appear before the Master, Havayah,” including the ultimate unity of the Names Havayah and Elokim emphasized in Kiddush Levanah—“Havayah is Elokim.”

And in ever-higher elevation—seven times “Havayah is Elokim” as recited at the Ne’ilah of Yom Kippur (after once saying “Shema Yisrael Havayah Elokeinu Havayah Echad” and “Baruch Shem kevod malchuso le’olam va’ed” three times).

ויהי רצון שעוד לפני קדוש הלבנה דחודש מרחשון – ובפרט בשנה זו שפניו שחשון וכסלו שניהם מלאים, יש שלשה חדשים שלמים (תשרי חשון כסלו) בהמשך אחד, שעל ידי זה נעשית "חזקה" בהתחלת השנה על שלמות החדשים, שרומזת על השלמות דבני ישראל שעתידיים להתחדש כמותה.

יתקיים בנו מקרא שכתוב: "ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם אמן", ביאת דוד מלכא משיחא תכף ומיד ממש.

ובפשטות – שתכף ומיד מתקיים הצווי שקורים תכף בזמן המנחה: "לך לך ... אל הארץ אשר אראך", לארצנו הקדושה, כיון ש"לזרעה נתתי את הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרתי, את הקיני ואת הקניזי ואת הקדמוני וגו'", ארץ עשר אמות.

ובארצנו הקדושה עצמה – "הלך ונסוע הנגבה", לצד ירושלים, "הר המוריה", ושם גופא "אל מקום המזבח", שמקומו מכון "ביתר".

ושם נעשה לפניך ... כמצות רצונך, כולל גם השלמות דקדוש לבנה באפן שמקבלים פני שכינה – "יראה אל אלקים בציון".

ויתרה מזו, "יראה ... אל פני האדון הויה", כולל גם היחוד דשם הויה ושם אלקים שמדגש בקדוש לבנה – "הויה הוא האלקים".

ובעלוי אחר עלוי – "ז' פעמים הויה הוא האלקים" שאומרים בנעילת יום הכפורים (לאחר אמירת "שמע ישראל הויה אלקינו הויה אחד" פעם אחת, ו) "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" ג' פעמים.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Noach

As proclaimed in the tune taught by the Rebbe Shlita: “Havayah is Elokim, Havayah is Elokim, Havayah is Elokim, Havayah is Elokim, Havayah is Elokim, Havayah is Elokim, Havayah is Elokim—Next year in Jerusalem!”

כבוד קדושת אדמו"ר שליט"א הקריז בנגון
המקביל: "הוֹיָה הוּא הָאֱלֹקִים, הוֹיָה הוּא הָאֱלֹקִים,
הוֹיָה הוּא הָאֱלֹקִים, הוֹיָה הוּא הָאֱלֹקִים, הוֹיָה הוּא
הָאֱלֹקִים, הוֹיָה הוּא הָאֱלֹקִים, הוֹיָה הוּא הָאֱלֹקִים –
"לְשָׁנָה הַבָּאָה בִּירוּשָׁלַיִם!"

[NOTE Summary:

The Rebbe begins by teaching that the week of Parshas Noach contains within it the *avodah* of the entire year in practice. Shabbos Noach, therefore, is the most fitting time for a *cheshbon tzedek* — an honest reckoning of the year’s work as it begins to take shape. The goal is not self-criticism but the refinement and perfection of each detail of one’s service so that it reflects the divine purpose of creation: to reveal the level of *Elokim* that transcends the world itself — the state of “*Havayah Hu HaElokim*.” The Rebbe explains that two modes of *cheshbon* exist. One operates within limitation — analyzing each aspect of one’s deeds in the frame of human measure. The other rises beyond measure, through immersion in Torah and *tefillah*, where the radiance of holiness automatically transforms darkness. True perfection comes from combining both: ascending to the higher divine state while refining every specific detail below, drawing infinite light into the finite.

This theme finds expression in *Shabbos* itself, whose essence is the revelation of *Havayah* within *Elokim*, the cessation of concealment and the illumination of divine unity. Hence, *teshuvah* on Shabbos — called *teshuvah ila’ah* — is done not through bitterness but with overflowing joy, delight, and deep attachment to Torah, especially the inner dimension of Torah. In our era, says the Rebbe, this joy takes on a new depth. The Rebbe quotes the words of his father-in-law, the Previous Rebbe: “*All of the work has already been completed — even the polishing of the buttons — and we stand ready to greet Moshiach.*” Therefore, our *cheshbon tzedek* today must reach the true conclusion: *the Geulah must come immediately*. Any personal shortcomings are minor, external matters easily rectified, for the collective *avodah* of *Klal Yisrael* has already reached perfection.

From this certainty flows the Rebbe’s passionate call to increase joy and confidence. Even as one sees areas requiring correction, one must do so with *simchah* — knowing that the world is already prepared for redemption. Just as a small wound in a healthy body heals swiftly, so too the final refinements of our generation are achieved with light and ease. The Maamer then turns to the theme of *Kiddush Levanah*. The moon, symbol of *Malchus* and of the Jewish people, wanes and renews, mirroring the process of *galus* and *geulah*. Through blessing the new moon, we affirm our own renewal and our readiness to greet the Divine Presence — for “whoever blesses the new moon in its time is as if he greets the Shechinah.” The joy and dancing of *Kiddush Levanah* express the faith that soon we will “be renewed like her,” with the full revelation of *David Melech Yisrael Chai V’Kayam*.

In Chassidus, the moon’s renewal represents the unification of *Havayah* and *Elokim* — the merging of infinite revelation with the finite vessels of creation. When the moon will shine like the sun, this unity will be complete,

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Noach

revealing G-d's essence within the lowest realms. This is the true fulfillment of *dirah b'tachtonim* — that G-d's very self will dwell openly within the world.

Finally, the Rebbe concludes with an impassioned prayer: that before *Kiddush Levanah* of Mar-Cheshvan itself, the prophecy of “*Uvikshu es Hashem Elokeihem v'es Dovid Malcham*” should be fulfilled in actuality. Just as Avraham was commanded, “*Lech lecha el ha'aretz asher areka*”, so too every Jew must now journey from exile to redemption — physically and spiritually — to the Holy Land, to Yerushalayim, to the Beis HaMikdash, to the very site of the Mizbe'ach. There, the unity of *Havayah Hu HaElokim* will be revealed openly, sung seven times as at *Ne'ilah*, culminating in the cry of “*L'shanah haba'ah b'Yerushalayim!*”

Practical Takeaway

The Rebbe's call is unequivocal: we must live as if redemption is already here. The *cheshbon tzedek* of our generation is not about guilt but about awakening the awareness that the world is ready for Moshiach. Every act of Torah, prayer, and *ahavas Yisrael* draws down the light of *Havayah* into the confines of *Elokim*, merging heaven and earth. Practically, the Rebbe urges us to perform *Kiddush Levanah* with extraordinary care and joy — dressed respectfully, in the open, with many people — as an expression of faith in imminent Geulah. Even minor spiritual improvements should be done with joy, knowing that the work of all generations is complete and the world stands poised for revelation.

In our daily life, this means transforming our outlook: seeing the world not as broken, but as ready; not as waiting, but as shining. To study Chassidus deeply, to pray with joy, to look at others with the certainty that the Divine essence resides in them — this is the *avodah* of *Shabbos Noach*, the *avodah* of redemption itself.

Chassidic Story

In 5752, soon after delivering this *Maamer*, the Rebbe spoke one weekday night from his room to thousands of Chassidim gathered in 770. His words were few: “*Tut altz vos ir kent tzu brengen Moshiach.*” — “Do everything you can to bring Moshiach.”

One of the elder Chassidim later recounted that as those words were spoken, a hush fell over the crowd — not of sorrow, but of electrified resolve. Men began dancing right there in the courtyard, singing “*We want Moshiach now!*” long into the night. The sense was that the Rebbe had already opened the gates; all that remained was to step through.

That scene, echoing the cry of this *Maamer*, remains the living heart of his message: that *Havayah Hu HaElokim* — the unity of G-d within the world — is not an idea for tomorrow, but a reality ready to be revealed today.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Noach

TPX (Therapeutic–Psychological Integration)

The Rebbe's *Maamer* on Parshas Noach (5752) can be read not only as a cosmic vision of Geulah, but as a profound therapeutic map of inner renewal. Beneath its mystical language lies an exact parallel to the human process of healing, integration, and spiritual resilience.

The *Mabul* — the flood — symbolizes the overwhelming forces of emotion and confusion that flood a person's inner world. These "waters" can destroy, or they can purify, depending on whether one enters the *Teivah* — the Ark — the sacred space of Torah and prayer. The *Teivah* provides containment, a structure through which the raw floodwaters of life are transformed into a cleansing process.

In psychological terms, the *Teivah* represents mindful, sacred speech — words of Torah, *tefillah*, or truth spoken to oneself and to G-d. The person who learns to enter the "word" rather than be drowned by the "wave" discovers that the very emotions threatening to consume him can carry him upward, as the waters "lifted the ark and it was raised above the earth." Emotional overwhelm, when sanctified, becomes transcendence.

The Rebbe's teaching that the *cheshbon tzedek* — the honest self-accounting — must be done with joy rather than despair, mirrors one of the deepest therapeutic insights: healing happens not through judgment but through compassionate awareness. The "reckoning" is not self-condemnation but self-integration — recognizing all parts of oneself as expressions of divine purpose, each awaiting realignment to its source.

The culmination of the *Maamer* in the declaration "*Havayah Hu HaElokim*" reflects the moment of full integration. *Havayah* represents the infinite, transcendent self — the soul beyond time and story; *Elokim* represents the limited, embodied self that experiences challenge, boundary, and pain. Healing is the unification of these two names: to know that the infinite and the finite are one — that even the constricted, anxious self is part of divine reality.

When a person reaches this awareness, life itself becomes Shabbos — no longer a struggle to fix but a resting in divine presence. The old survival mode (*Mabul*) gives way to renewal (*Kiddush Levanah*), as the "moon" — the self that waxes and wanes — is recognized as an image of eternal rebirth.

Story

A woman once shared with her therapist that she lived every day with the feeling she was "barely keeping her head above water." Everything felt like a flood — work, family, expectations. One day, after months of therapy, she said quietly: "It's strange — I'm still in the same water, but now I feel like I'm floating."

The therapist smiled and said, "That's what healing feels like. You built your ark."

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Noach

The Rebbe's *Maamer* offers that same vision: not escape from the flood, but transformation through it. The world is not broken; it is being purified. The self is not lost; it is being raised. And the final cry of "*Havayah Hu HaElokim*" is the healed voice of humanity — the moment when heaven and earth, trauma and renewal, finally become one.

Story

A man once told his mentor that he felt like his life had become a flood. His marriage was unraveling, his business collapsing, and he could barely sleep. "Every morning," he said, "I wake up with the same thought: I can't do this anymore."

The mentor listened quietly and then said: "You're right — you can't stop the rain. But you can build a boat."

The man began therapy. He started writing down his thoughts every night — not fixing them, just giving them names. Slowly, he realized that what he had called "failure" was actually grief, and what he had called "anger" was fear. The same feelings that once drowned him began to carry him — like floodwaters lifting the ark.

Months later he said, "Nothing outside has changed. But inside, I'm not drowning anymore."

The Rebbe's teaching is that this is the essence of Geulah. Redemption is not when the world changes; it's when we do. The flood doesn't end because the water stops — it ends because the person learns to float.

END NOTE]